

245. *Зващелный падежъ* ся употрѣблява при второ лице отъ лично мѣстоименіе, кое-то ся разумѣва извѣстъ и служи за да ся выка прѣдмѣтъ-тъ, кому-то ся говори; катю: *Боже! просвѣши ны*; на мѣсто: Ты, Боже, просвѣти ны!

246. Въ *винителенъ падежъ* ся употрѣблявать всичкы непосредственны опрѣдѣленія при дѣйствителны глаголы на въпросъ: *кого?* или *что?* катю: *обычямъ* (кого?) *Сшояна*; *почишамъ* (кого?) *майкѣ си*; *піймъ* (что?) *водѣ*.

Такожде и посрѣдственны-ты опрѣдѣленія, (сир. тья, что сѣ придружены съ прѣдлогъ,) поставять ся въ винителенъ падежъ.

247. Нѣкои си глаголы искать по двѣ непосредственны опрѣдѣленія въ винителенъ падежъ; катю: *учѣмъ* (кого?) *Сшояна* (что?) *книгѣ*; а нѣкои си зимать едно непосредственно и друго посрѣдственно опрѣдѣленіе; катю: *ударихъ го съ древо*.

248. Имена сѣществителны, произведены отъ дѣйствителны глаголы, зимать такожде слѣдъ себе опрѣдѣленіе (непосрѣдственно или посрѣдственно) въ винителенъ падежъ; катю: *пійеніе водѣ*; *удряніе съ древо* и пр.

249. Рѣчи, что показвать едно извѣстно врѣмя, или пространство, въ кое-то ся продлѣжява да ся врыши едно дѣйствіе, полагають ся въ винителенъ падежъ; катю: *цѣлѣмъ ношъ писахъ*; *цѣлѣмъ зимѣ шеглихъ*; *заминѣлѣмъ-шѣмъ седмицѣмъ ходихъ на банѣ*.